

Liselotte a Søren Hammerovi

Dívka z Ďáblova močálu

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

1. kapitola

První krásný jarní den přišel tentokrát v polovině března. Vlahé bledé slunce se odráželo v ranních kalužích, vytahovalo z lesní půdy první odvážné sasanky, vyhánělo trylkujícího skřivana vysoko do nebe nad holá pole — a pronikalo dokonce i do domů a blýskalo se dětem na obrazovkách počítačů, což velice nelibě nesly.

Na severním Sjællandu mezi Lillerødem a Lynge ujíždělo po silnici černé Audi R8 a ukusovalo kilometr za kilometrem. Vůz se v paprscích slunce nádherně leskl, a když při rozjezdu na semaforu nebo poté, co dal jednou přednost chodci na přechodu, s hravou samozřejmostí nechával ostatní auta daleko za sebou, provázely ho závistivé pohledy. Takové překážky však už měl za sebou a teď se před ním otevírala volná silnice, kam jen oko dohlédlo. Řidič sešlápl plyn, nejprve lehce a pak trochu víc. Užíval si, jak vůz skvěle sedí na silnici a krajina se míhá za okny, a z frajerství ještě o trochu víc popustil koním pod kapotou uzdu.

„Jeď slušně.“

Henrik Krag sklouzl očima k muži sedícímu na místě spolujezdce, který byl pohodlně zabořený do sedadla a oči měl přivřené, jako by spal, přestože byl jistě vzhůru. Byl nevypočitatelný. Někdy byl uzavřený a zdál se úplně nepřítomný, ačkoliv se týden nedotkl alkoholu, a jindy měl rychlé a ostré reakce, přestože mu v naditém pupku žbluňkalo nejmíň deset pořádných loků z jeho všudypřítomné placatky. Jmenoval se Janek Podowski a Henrik Krag se v něm pořád nedokázal vyznat a zatím ani nebyl rozhodnutý, jestli mu je sympatický, nebo ne, přestože už spolu pracovali skoro dva měsíce.

„Ale silnice je prázdná.“

„Jo, jenom ti na konci napaří pár bodů, a to bys mohl být ještě rád. A dál už o tom nebudeme diskutovat.“

Janek Podowski mluvil lehkým konverzačním tónem, klidně a bez rozčilování. Nebylo třeba zvyšovat hlas, protože vzájemná hierarchie byla jasná a Henrik Krag také okamžitě bez odmlouvání poslechl. Bylo mu něco málo přes dvacet, měl rozčuchané blondaté vlasy a modré oči vzbuzující důvěru, dobře stavěnou postavu a poskvrněný trestní rejstřík. A k tomu ještě železnou vůli napravit si reputaci, poučit se od svého staršího partáka a pro tentokrát nezklamat. Zatím se mu to podle jeho vlastního názoru dařilo, jenže na to se ho nikdo neptal. Prohlásil:

„Je to fakt skvělý auták, jak dlouho s ním můžeme jezdit?“

„Než bude naše auto spravené.“

„A to bude kdy?“

Starší muž nevzrušeně odpověděl:

„V úterý nebo ve středu, možná o pár dnů později.“

„To doufám.“

Chvilí jeli mlčky, potom měl Henrik Krag k autu ještě jeden dotaz:

„A kolik taková audina může stát?“

„Víc než vyděláš za celý život, vrať se pěkně zas na zem.“

Vtom se ze zadního sedadla ozvalo:

„A proč by nemohl snít? Jen ho nech, Panku Jopowski. Kdo jde za svým snem, má větší výdrž. Neříkej, že taky nemáš nějaké to nereálné přáníčko, například dožít se ještě pár dalších let, co?“

Jiskřivý smích zasáhl muže do zad, Janek Podowski sklonil hlavu a podotkl:

„Neříkej mi tak, Benedikto, víš přece moc dobře, jak se jmenuju.“

Znovu se zasmála a Henrik Krag se proti své vůli rozesmál také, přestože by rád podpořil svého partáka, tomu smíchu ale prostě nešlo odolat. Poupravil si zpětné zrcátko a potají v něm pozoroval dívku, která se zastala jeho snů. Po chvíli opět zavládl ticho.

Benedikta Lerche-Larsenová působila svěžím a přirozeným dojmem. Henrik Krag odhadoval, že je zhruba stejně stará jako on, možná i o trochu mladší. O její kráse nebylo pochyb. Vlasy měla zrzavé a vysoko klenuté lícní kosti a symetrický obličej působily přívětivě, srdečně a bezstarostně, jako by se nemohla ubránit smíchu.

Všimla si jeho pohledu do zrcátka, šelmovsky se zasmála, pokyvovala hlavou a nespouštěla z něj oči. Henrik Krag ji sledoval jako uhranutý, přestože mu to bylo proti mysli. Nebo nebylo? Potom najednou dívka obrátila o sto osmdesát stupňů:

„Co na mě tak čumíš, kdo si myslíš, že jsi?“

„Promiň.“

„Já ti klidně povím, co ty tátovy auťáky stojí. Má tři a tenhle je z nich nejlevnější. Stojí takových pětadvacet děvek, teda když pořádně makají. Jenže některé na to kašlou a snaží se zdrhnout.“

Pohodila hlavou k poslednímu spolujezdci v autě.

„Jo, to mluvím o tobě, sestřičko. My jsme ti zajistili cestu k nám do civilizace, ale tobě se teď nechce plnit svoji část dohody. Jenže z mojí rodiny si nikdo dělat šoufky nebude, a tebe to taky brzo přejde.“

Převážená dívka byla také hezká, ale v danou chvíli rozhodně moc pěkně nepůsobila. Věk bylo těžké odhadnout, zato její strach byl patrný na první pohled. Choulila se na zadním sedadle co nejdál od Benedikty Lerche-Larsenové, a když se k ní Benedikta otočila, stáhla se ještě o pár centimetrů dál, přestože jí skoro vůbec nerozuměla. Své pravé jméno znala jen ona sama, ale tady v Dánsku jí říkali Jessica. Všechny ženy z téhle zásilky dostaly jména začínající na „J“, bylo to tak jednodušší.

Henrik Krag se na ni krátce ohlédl přes rameno. Když pro ni před hodinou přijeli, brečela, a teď spustila znovu.

Benedikta Lerche-Larsenová ji chvíli pozorovala, ale záhy ji to přestalo bavit a natáhla se dopředu mezi sedačky.

„Řekl jsi mu, o co půjde?“

Otázka směřovala na Janka Podowského, který nevrle odpověděl:

„To snad není těžké uhodnout.“

„Takže jsi mu neřekl, že tohle je už podruhé?“

„Ne.“

Teď se obrátila k Henriku Kragovi:

„Páni, to bude něco. Pro tebe to bude poprvé, ale pro tuhle fňuknu už podruhé, a ty ani nevíš, do čeho jdeš. Jo, to bude parádní křest ohněm.“

Henrik Krag nereagoval. Co by k tomu asi tak mohl dodat? Ať by řekl cokoliv, stejně by ho svým jedovatým jazykem usadila. A i vzhledem k ostatním okolnostem byla prostě nedotknutelná.

„Jakže se jmenovala ta poslední, co potřebovala ještě druhé kolo, než jí konečně došlo, proč ji sem dovezli? Ne, neříkej mi to, Janku, mám to na jazyku, moment, jak se jenom... Isabella, byla to Isabella, že jo?“

„Jo.“

„No prosím, já věděla, že si vzpomenu, ale teď mě dobře poslouchej, Henriku, to bys nevěřil, jak to s ní Janek skoulel. Vzal z auta startovací kabely, jeden jí strčil na jazyk a ten druhý jí přivcukl... jo, přesně tam, kam myslíš. Ječela jak podsvinče, ještě než do ní vůbec pustil proud, to mi věř.“

Auto sebou lehce cuklo ke středové čáře, jen malinko, ale jasně to prozrazovalo, že se Henriku Kragovi ta scéna, kterou teď nebude moct dostat z hlavy, vůbec nelíbí. Benedikta Lerche-Larsenová si to užívala, natáhla ruku a opatrně si kolem prstu namotala pramínek Kragových blond vlasů.

„Jo jo, taky to vidím živě před sebou. Ale mylíš se, drahoušku, to by samozřejmě nešlo, přece si nezničíme vlastní zboží, kdo by asi tak platil za...“

Janek Podowski jí skočil do řeči.

„Jestli máš u sebe koks, tak bys ho měla radši vyhodit z okna, Benedikto.“

„Co to plácáš?“

„Že ta rozkošná zlatá starožitnost u tebe v kabelce by mohla být trochu problém, jestli nás budou kontrolovat. Pokud si teda nechceš udělat výlet na policejní stanici do Hillerødu.“

Teď už si toho všiml i Henrik Krag, zpomalil a zároveň trhl hlavou dopředu, aby uvolnil vlasy z jejích prstů. Pár set metrů před nimi bylo u krajnice několik automobilů za sebou a uprostřed silnice stál policista s motorkou, snadno rozpoznatelný podle žluté vesty s bílými reflexními pruhy. Benedikta Lerche-Larsenová natahovala krk, aby lépe viděla, a nervózně se zeptala:

„Co se to tam děje, Janku?“

„Těžko říct, asi dávají dýchnout, měří rychlost nebo někdo špatně předjížděl, co já vím.“

„Souvisí to s námi?“

„Ne, ale to se může rychle změnit, když něco chytrého nevymyslíš.“

Benedikta Lerche-Larsenová sáhla do kabelky a vylovila z ní krásně cizelované zlaté pouzdro, ale místo aby jeho obsah vysypala do jarního vzduchu, podala ho Henriku Kragovi a suše zavelela:

„Podrž to.“

Henrik Krag tázavě pohlédl na Janka Podowského. Ten odevzdaně pokrčil rameny, a tak si Henrik strčil pouzdro do kapsy. Zeptal se:

„Ale co Jessica? Co když se pokusí vystoupit?“

„Proč by to dělala?“

„Jsou to přece policajti... pomáhají lidem v nouzi a tak.“

„Takhle to nefunguje.“

„Jak to myslíš?“

„Jak jsem řekl, takhle ten systém prostě nefunguje. Kdyby se přihlásila na policii, poslali by ji zpátky do Nigérie a z lidí u ní doma má určitě mnohem větší hrůzu než z nás.“

„Dá se na to spolehnout?“

„Na to vem jed. Ví přesně, co by ji tam čekalo. Všechny to moc dobře vědí.“

Janek Podowski se nemýlil. Afričanka nevyužila příležitosti najít ochranu u pořádkových sil, ale jakmile vůz odbočil ze silnice na lesní cestu, roztřásla se a začala si něco nesrozumitelně mumlat. Henrik Krag se snažil vyhnout nejhorším dírám a po chvíli znovu odbočil a sledoval koleje vyjeté v měkké půdě těžkou technikou. Museli jet pomalu, aby si nezničili podvozek. V lesním přítmí pod vysokými jehličnany vůz projel dlouhou zatáčkou, která je nakonec dovedla na malou mýtinu, na jejímž nejvzdálenějším konci stála obyčejná dřevěná chata.

Jakmile auto zastavilo, Benedikta Lerche-Larsenová vyklouzla ven a beze slova šla rychlým krokem dál po vyjetých kolejích, které vedly hlouběji do lesa. Muži zůstali sedět, Janek Podowski si pořádně přihnul z placatky a Henrik Krag se zeptal:

„Kam šla?“

„Asi čurat, ne?“

„Proč vlastně jela s námi? Myslel jsem, že pojedeme jenom my dva.“

„Nevšímejí si jí a soustřeď se na to, za co jsi placený.“

Henrik Krag přikývl, měl však ještě jednu otázku:

„Je to pravda, co říkala o té Isabelle?“

„Ne úplně, dost přeháněla, ale neboj, tuhle metodu už nepoužíváme. Nešlo to moc dobře regulovat, a navíc jsem pak nemohl nastartovat auto.“

„A jak se to teda dělá teď?“

Snažil se o lehký tón, jako by mu bylo celkem jedno, jestli se dívky mučí tak či onak. Ale moc se mu to nedařilo, starší kolega pocítil jeho nervozitu a uklidňoval ho:

„Neboj, bude to v pohodě, není to zas tak hrozné. Pojď, trochu si protáhnem nohy, mám je úplně ztuhlé.“

Vystoupili a postavili se každý na jednu stranu auta. Henriku Kragovi neušlo, že jeho parťák při sebemenším pohybu ztěžka oddychuje a funí. Pripadalo mu, že ještě hůř než obvykle. Když opět chytil dech, pokračovali přes střechu vozu v rozhovoru.

„Nebudu ti nic nalhávat, je fakt, že tohle je ta nejhynusnější součást naší práce, ale není to našťestí moc často, jenom tak dvakrát třikrát do roka, a člověku to časem už nepříjde tak těžké. Ale napoprvé je to samozřejmě nejhorší.“

Henrik Krag chápal, jak to myslí, ale připadalo mu to jako chabá útěcha.

„Než se dostanou k nám, mají za sebou už nejmíň dva měsíce v bordelu, kde z nich ty jejich vrtochy vymlátí. A pokud náhodou i pak mají chuť odporovat, stačí většinou pár facek a výhrůžek a přijdou k rozumu. Jen málokdy si je musíme vzít takhle pořádně do parády, a to je pak taky jejich poslední šance. Pokud se ani po dnešku nepolepší, pošleme ji zpátky.“

„Proč?“

„Protože násilí nezapadá do našeho podnikatelského konceptu — valná většina našich partnerů něco takového neschvaluje.“

„A co udělala?“

„Spíš co neudělala. Leží pod klientem jak leklá ryba. Měli jsme na ni spoustu stížností a sedmi nebo osmi zákazníkům, to už si přesně nepamatuju, jsme museli vrátit peníze. Ale to až poslední dobou, předtím pracovala vzorně, nikdo netuší, proč najednou obrátila.“

„Co k tomu říká ona?“

„Nic, teda každopádně nic rozumného.“

„Třeba sama pořádně neví.“

V Kragově mozku vzplanula jiskřička naděje, že by snad stačilo si s tou dívkou trochu promluvit a přišla by k rozumu. Navrhl to, ale Janek Podowski ho zchladil:

„To pochybuju. No, však večer uvidíme.“

„Má večer zákazníka?“

„No jasně. Jo, a pamatuj si, v zimě, když mrzne, je nejlepší je přivázat tak na půl hodinky venku svlečené pěkně donaha. Nic to nestojí a to bys nevěřil, jak dobře to funguje. Vyzkoušel jsem to už třikrát a všechny tři pak makaly bez jakýchkoliv stížností, jo, dokonce i když už bylo teplo.“

Zasmál se, zřejmě mu to připadalo vtipné, a Henrik Krag se k němu přidal.

„Hele, slečinka se nám vrátila z procházky. Ty si vezmeš na starost Jessiku a já mezitím odemknu a všechno připravím.“

Henrik Krag se otočil a skutečně — Benedikta Lerche-Larse-
nová se právě vynořila z lesa. Nejvyšší čas dát se do práce.

Chata sloužila myslivcům a její zařízení bylo prosté. Byla sroubená z těžkých klád a na obou delších stranách měla špinavá okna. Na jednom konci místnosti se tyčily dvě palandy, na nichž ležely zaprášené pěnové matrace, a na druhém konci stála matně černá litinová kamna s trubkou, která byla vyvedena střechou místo komína. Nábytku tam moc nebylo: těžké dřevěné židle kolem dlouhého stolu přibitého k podlaze, jinak nic. Výzdobu tvořilo kromě zažloutlého ocelorytu zobrazujícího lovce se psem ještě jelení paroží nejrůznějších tvarů a velikostí a bílé lebky pod ním dělily návštěvníky prázdnými očními důlky. Vzduch byl těžký a zatuchlý. Henrik Krag nakrčil nos — zápach piva z plechovky, nikotinu a letitého tuku z jednoduchého grilu stojícího na terase bojoval o nadvládu s obyčejnou plísní a vlhkostí. Napadlo ho otevřít okno, ale zůstalo jen u myšlenky.

Dívku pověsili na lano přehozené přes příčný trám, byla nahá, zkroucená a hlava jí visela dolů, protože jí Janek Podowski zkušeně svázal ruce, přetáhl jí je přes nohy pod kolena a mezi paže a kolenní jamky jí vtlačil pevnou tyč.

Vytáhl oběť asi metr vysoko a dokonalou smyčkou přivázal konec lana ke kamnům. Dívka zanaříkala, zatím ne moc nahlas, spíš plačtivě. Kudrnaté vlasy jí spadaly k zemi jako cáry zplihlé černé vlny a v očích jí svítilo bělmo. Henrik Krag si pomyslel, že to je celé špatně, a na chvíli si ulevil pohledem stranou. Jenže pak mu Janek Podowski podal obušek. Byl umně spletený z elektrických kabelů a těžký, ale zároveň hodně pružný. Henrik Krag se pohledem vrátil k dívce. Jedna gumička z vlasů jí sklouzla a zachytila se až na konečcích. Byla černá a připomínala hmyz snažící se splynout s okolím.

„Nejlepší je mlátit je do stehen a přes zadek... no, prostě po prdeli, a pak po zádech nebo po ramenou. Dej bacha, abys jí nepoškodil ledviny, krk nebo pohlaví.“

Janek Podowski pedagogicky ukazoval na jmenované oblasti, dívky se ovšem ani nedotkl. Henrik Krag přikývl a zeptal se:

„A kolikrát ji mám praštit?“

„Než řeknu stop.“

„A jak silně?“

„Jak to jen jde.“

Už ho nenapadaly další otázky, kterými by to mohl ještě odálit. Potěžkal tedy obušek v ruce a dal dívce první ránu, zasáhl ji do zad, silně, ale ještě se ovládal. Dívka zoufale vykřikla, šklubla sebou a pohupovala se na laně sem tam. Jako soudek, do kterého děti třískají klackem při masopustním průvodu, pomyslel si Henrik Krag a zatnul zuby, aby mu do očí nevrhly slzy.

„To je málo, koukej kruci pořádně zabrat, chlape.“

Praštil ji znovu na stejné místo, tentokrát vši silou. Dívka srdceryvně vyjekla, Benedikta Lerche-Larsenová stočila oči stranou a Janek Podowski unaveně přikývl. Henrik Krag pocítil na dívku vzrůstající zlost a vztek. Možná kvůli jejímu hroznému křiku, nebo proto, že ji musel z auta vytáhnout za ucho, či proto, že se odmítla sama svléknout, nebo prostě proto, že před ním tak bezmocně visela a jeho úkolem bylo ji zbít. Šlo mu to najednou snadněji, rána za ranou, pět, deset, dvacet, nepočítal je, jen do ní bušil, aby to už měl za sebou. Výkřiky splývaly jeden s druhým, a jenom když občas zalapala po dechu, bylo na chvíli ticho. A pak náhle, zrovna když byl v nejlepším, zasáhl obušek jenom lano, protože smyčka uvázaná kolem kamen povolila a dívka se po hlavě zřítla na zem. Ozvalo se ošklivé prasknutí, jak si zlomila vaz. A bylo ticho.

2. kapitola

Jezero leželo mezi dvěma svahy. Údolí vzniklé před dávnými časy při tání ledovců bylo nyní porostlé listnatými stromy a uprostřed monotónního jehličnatého lesa představovalo příjemnou změnu. Břehy jezera lemoval hustý porost rákosí, sítin a mokřadních trav. Nedaleko nich rostl také suchopýr, jehož šedobílé chmýří tak rád čechrá májový větřík a s oblibou si s ním hrají venkovské děti.

Bylo to tak bezvýznamné a zastrčené jezero, že ani nemělo oficiální název. Místní mu říkali prostě Jezírko nebo Malé jezero a ostatní návštěvníci, což byli převážně ornitologové a myslivci, nad tím nijak nedumali. Jedině východní břeh měl vlastní jméno: na starých mapách byl uváděn jako Ďáblův močál. Podle pověsti se právě v těch místech v roce 1658 utábořili Švédové táhnoucí na Kodaň proti králi Frederikovi III. během jedné z mnoha válek mezi Dány a jejich sousedy. Po západu slunce si pak vojáci užívali s místními děvečkami, ať už jim byly po vůli, nebo ne. Divoké orgie Švédové završili tím, že v jezeře utopili kněze z kostela v Kolløse, který se statečně pokoušel zabránit násilí božím slovem a silou vlastního hněvu. Tohle vyprávění nejspíš tak úplně neodpovídalo historickým faktům, ale místní si ty dávné pověsti hýčkali. A staří lidé se dušovali, že kdo by šel žnout trávu do Ďáblůva močálu a třikrát se předtím nepokřižoval, najisto by ho stihlo hrozné neštěstí.

Janek Podowski se nepokřižoval ani jednou. Jednak tu pověst neznal, a navíc bylo stejně pozdě, neštěstí už ho dávno stihlo. Stál na břehu a díval se na rákosí vysoké jako dospělý muž, které se vlnilo ve větru. Zamklá Benedikta Lerche-Larsenová stála za ním a mezi nimi ležel veliký, hrubě přitesaný žulový kámen přivázaný ke dvěma pevným smrkovým větvím stejným provazem, kterým byla předtím svázaná dívka. Janek Podowski se otočil a řekl:

„Zvládla jsi to skvěle, Benedikto.“

Ukázal nohou na žulový kámen mezi nimi, byl to starý patník a z části původně vyčnívající nad zem se odlupoval bílý nář. Přestože byl tak těžký, přivlekli ho sem ze vzdálenosti skoro dvou kilometrů. Kámen sice na nosné větve upevnili v takovém místě, aby na Benediktě spočívala výrazně menší váha, ale i tak to od ní byl úctyhodný výkon. Pochvala ji však nechala chladnou, nijak nereagovala, jako by ji ani neslyšela. O chvíli později se zeptala:

„A co řekneš mému otci?“

„Že došlo k nehodě, o které nechce nic vědět, a samozřejmě mu oznámím, že přišel o investici.“

„Jinak nic?“

„Ne, nic víc, tohle stačí. Tvůj otec i matka s podobnými ztrátami počítají. Mají je zakalkulované do rozpočtu.“

„A co já?“

„Co ty?“

„Řekneš jim, že jsem u toho byla?“

Chvíli bylo slyšet jen zpěv bukače dokonale skrytého v rákosí, zatímco postarší muž si dával s odpovědí načas.

„Já myslel, že tady jsi na přání svojí matky. Abys dohlédla na to, že budeme dost tvrdí.“

„Nech toho, Janku. Víš moc dobře, že to byla lež.“

Byl si jistý, že ji matka neposlala, ale rozhodně do toho nehodlal štourat, její ctižádost poznat všechna zákoutí podniku jejích rodičů byla její věc. A tak ji jen upozornil:

„Chápeš doufám, že z tohohle by tě rodiče nevysekali. Hrozí ti dlouhé roky ve vězení, stejně jako Henrikovi a mně.“

Podrážděně přikývla.

„Jo, je mi jasné, že v tom všichni tři pěkně lítáme.“

Henriku Kragovi se podařilo dopravit své břemeno po příkrém svahu k jezeru bez jediného uklouznutí nebo pádu. Potácel se s mrtvou dívkou přehozenou přes ramena šikmo dolů od jednoho stromu ke druhému, až se dostal dolů na břeh. Došel k ostatním,

přidřepł vedle kamene a pomalu dívku položil. Janek Podowski se ho zeptal:

„Neviděl tě někdo?“

Odpověď byla předem jasná. Pokud by cestou na někoho narazil, určitě by teď nebyl tak klidný, ale faktem zůstávalo, že Janek Podowski obrovsky riskoval, když nechal Henrika Kraga přinést dívku takhle. Jenže alternativní možnosti měly také svá rizika. Henrik Krag odpověděl:

„Myslím, že ne.“

„A chata je nachystaná k podpálení?“

„Jo.“

Benedikta Lerche-Larsenová se už před chvílí obrátila k mrtvole, a tím pádem i k oběma mužům zády a nyní chtěla vědět:

„Proč ji chceš nechat shořet? Přitáhne to pozornost.“

„Jinak to nejde. Zůstala po nás spousta technických stop. Pokud tam někdo začne hledat, vždycky něco najde, ať bychom se snažili sebevíc.“

Pokoušeli se přivázat nigerijskou dívku k patníku a smrkovým větvím. Šlo to těžko a Henrik Krag měl strach, že je každou vteřinou někdo objeví: lesní správce nebo nějaký náhodný myslivci s puškami, což by bylo ještě horší. Nic takového se však nestalo, postupovali bez vyrušení krok za krokem. Nejdříve odvázáli větve z patníku, pak je Janek Podowski vyzval, aby vyhrabali řadu rovnoběžných žlábků, půl metru dlouhých a pět centimetrů hlubokých. Narýsoval jim čáry klackem a oba mladí ho bez ptaní poslechli, přestože na vyhrabání vlhké černé půdy neměli nic než vlastní prsty. Henrik Krag nechtěl působit hloupě a Benedikta Lerche-Larsenová už dávno došla k závěru, že nejlepším způsobem, jak tu hroznou noční múru ukončit, je poslouchat staršího muže na slovo. Když měli žlábky hotové, položili přes ně napříč obě větve, na které pak převalili patník, také kolmo na vyhrabané rýhy. Navrch potom umístili dívku. Bezvládné ruce a nohy jí spadaly po stranách, takže to působilo obscénně, jako by kámen objímala. Janek Podowski a Henrik Krag ji co nejpevněji přivázali,

a když bylo potřeba, provlékla Benedikta Lerche-Larsenová konec provazu vždy některým ze žlábků pod kamenem. Zbývalo už jen odnést mrtvou do jezera a na to museli spojit síly všichni tři.

Velení převzal opět Janek Podowski:

„Zujeme se a svlékneme si všechno kromě spodního prádla. Nemůžeme přece jet domů celí promočení.“

Henrik Krag ani Benedikta Lerche-Larsenová nic nenamítali a Janek Podowski dodal:

„Až budete svlečení, boty si zase nazujte. A připravte se, že to bude bolet. Voda má tak maximálně pět stupňů, musíme to stihnout za pár minut, je vám to jasné?“

Přikývli a začali se svlékat. Janek Podowski je zastavil:

„Ne, ještě ne, nejdřív všechno připravíme a domluvíme si, kdo co bude dělat. Ať pak už nemrzíme při nějakých diskusích.“

O chvíli později se muži svlékli do slipů a Benedikta Lerche-Larsenová si ponechala jen kalhotky a podprsenku. Všichni měli na nohou boty. Henrik Krag se rozklepal zimou, ještě než si stihl zavázat tkaničky. Slabý vítr, kterého si předtím ani nevšiml, ho štípal do těla a on se před ním schovával za starou lípou porostlou břečťanem.

„Krucinál, to je ale kosa.“

Janek Podowski na něj vyjel:

„Přestaň kvičet jak stará bába, tím ničemu nepomůžeš.“

Benedikta Lerche-Larsenová ho překvapivě podpořila, když zavrčela:

„Buď se smíříš s tou zimou tady, nebo se taky můžeš pěkně zahřát v lochu. Tak už ji konečně zvedněte.“

Rozhodně vykročila mezi rákosí a šla dál, až jí voda sahala do půli stehen. Muži ji pomalu následovali s těžkým břemenem mezi sebou. Henrik Krag nemohl zimou popadnout dech, ale trpěl mlčky. Benedikta Lerche-Larsenová rozhrnovala rákosí do stran, aby muži nesoucí těžký kámen s mrtvou dívkou mohli krok za krokem pokračovat, a hustá vegetace se za nimi hned zase zavírala, takže už nebylo vidět břeh. Když voda sahala mužům

do pasu, měli díky vztlaku o trochu snazší práci, zato přestávali cítit chladem ztuhlé nohy, takže nemohli pokračovat o moc dál. Janek Podowski rozhodl:

„Ještě deset kroků a pak ji pustíme. No tak, Henriku, to zvládneš. Už jen deset kroků a bude konec, budeme počítat dohromady.“

Počítali kroky společně nahlas. Když došli k číslu deset a voda jim už sahala skoro ke krku, nechali muži náklad klesnout na dno. Janek Podowski je varoval:

„Dejte pozor, cestou zpátky nesmíme to zatracené rákosí polámat. Půjdeme stejně pomalu a opatrně, jako jsme přišli.“

Henrik Krag ho téměř nevnímal, do vědomí mu proniklo pouze slovo *zpátky*, ale Benedikta Lerche-Larsenová se vtiskla před něj, jednou rukou si razila cestu rákosím a druhou ho táhla ke břehu. Člověk nemusel být doktor, aby poznal, že je polomrtvý zimou a potřebuje se co nejrychleji zahřát. Janek Podowski pozoroval oba mladé, jeho tloušťka mu poskytovala dokonalou tepelnou izolaci, takže se ho ta událost fyzicky nijak nedotkla. Henrika Kraga bude muset propustit, dá mu nějaké peníze a požádá ho, aby se držel stranou, a hlavně aby na všechno zapomněl. Škoda, docela si ho oblíbil, ale nedá se nic dělat. Pohlédl na Benediktu Lerche-Larsenovou a usmál se. Dnes poprvé zažil, že jednala jako její rodiče: energicky a cynicky šla za svým cílem a nešetřila sebe ani ostatní. To byla úplně jiná Benedikta, než jak ji znal normálně.